

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (szósta izba)

z dnia 3 września 2014 r. *

Skarga o stwierdzenie nieważności — Rejestracja chronionego oznaczenia geograficznego — „Edam Holland” — Brak interesu prawnego — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność

W sprawie T-112/11

Schutzgemeinschaft Milch und Milcherzeugnisse eV, z siedzibą w Berlinie (Niemcy),
reprezentowana przez adwokatów M. Loscheldera oraz V. Schoene,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej początkowo przez G. von Rintelena oraz M. Vollkommer,
a następnie przez G. von Rintelena oraz F. Jimena Fernández, działających w charakterze
pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez:

Królestwo Niderlandów, reprezentowane przez C. Wissels, J. Langer, M. Noort, B. Koopman oraz
M. Bulterman, działających w charakterze pełnomocników,

oraz przez

Nederlandse Zuivelorganisatie, z siedzibą w Zoetermeer (Niderlandy), reprezentowaną przez
adwokatów P. van Ginnekena, F. Gerritzena oraz C. van Veena,

interwenienci,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 1121/2010
z dnia 2 grudnia 2010 r. rejestrującego w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych
oznaczeń geograficznych nazwę [Edam Holland (ChOG)] (Dz.U. L 317, s. 14),

SĄD (szósta izba),

w składzie: S. Frimodt Nielsen, prezes, F. Dehousse (sprawozdawca) i A.M. Collins, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

* Język postępowania: niemiecki.

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu

- 1 Komisja Wspólnot Europejskich opublikowała w dniu 1 marca 2008 r. wniosek o rejestrację zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (streszczenie Dz.U. C 57, s. 39). Ten wniosek o rejestrację wniesiony przez Nederlandse Zuivelorganisatie (zwaną dalej „NZO”) i złożony w Komisji przez Królestwo Niderlandów dotyczył rejestracji chronionego oznaczenia geograficznego (zwanego dalej „ChOG”) „edam holland”.
- 2 W dniu 26 czerwca 2008 r. skarżąca, Schutzgemeinschaft Milch und Milcherzeugnisse eV, złożyła oświadczenie o sprzeciwie względem rejestracji odnośnego ChOG do niemieckich organów zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 93, s. 12).
- 3 W ramach tego oświadczenia o sprzeciwie skarżąca wystąpiła jako zrzeszenie branżowe producentów i podmiotów dystrybuujących edam, którego członkowie dokonali w 2007 r. sprzedaży 141 385 ton edamu (94 361 ton pochodzących z własnej produkcji). Na poparcie oświadczenia o sprzeciwie zostało w szczególności podniesione, że rejestracja nazwy „edam holland”, w braku wyraźnego doprecyzowania prowadziłaby do wykorzystania nazwy rodzajowej „edam”.
- 4 W dniu 18 lipca 2008 r. Republika Federalna Niemiec złożyła w Komisji oświadczenie o sprzeciwie wobec rejestracji odnośnego ChOG. Oświadczenie o sprzeciwie skarżącej z dnia 26 czerwca 2008 r. (pkt 2 powyżej) zostało załączone do oświadczenia o sprzeciwie Republiki Federalnej Niemiec.
- 5 W dniu 21 października 2008 r. Komisja poinformowała Królestwo Niderlandów, że uznała, iż sprzeciw wniesiony przez Republikę Federalną Niemiec był dopuszczalny. Zwróciła się ona również do Królestwa Niderlandów i Republiki Federalnej Niemiec o przeprowadzenie odpowiednich konsultacji w celu znalezienia porozumienia zgodnie z art. 7 ust. 5 rozporządzenia nr 510/2006.
- 6 W dniu 29 maja 2009 r. Królestwo Niderlandów powiadomiło Komisję, że nie udało się mu osiągnąć porozumienia w szczególności z Republiką Federalną Niemiec.
- 7 W dniu 2 grudnia 2010 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (UE) nr 1121/2010 z dnia 2 grudnia 2010 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Edam Holland (ChOG)] (Dz.U. L 317, s. 14, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”). Specyfikacja omawianego ChOG przewiduje w szczególności, że ser „edam holland” jest produkowany w Niderlandach z mleka krowiego pochodzącego z niderlandzkich gospodarstw mlecznych (pkt 4.2 specyfikacji).

Przebieg postępowania i żądania stron

- 8 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 lutego 2011 r. skarżąca wniosła rozpatrywaną skargę.
- 9 Decyzją z dnia 19 kwietnia 2011 r. niniejsza sprawa została przydzielona pierwszej izbie Sądu.
- 10 Postanowieniami prezesa pierwszej izby Sądu z dnia 8 listopada 2011 r. Królestwo Niderlandów i NZO zostały dopuszczone do udziału w postępowaniu w charakterze interwenientów popierających żądania Komisji.

- 11 Decyzją z dnia 31 stycznia 2013 r. sprawa została przydzielona nowemu sędziemu sprawozdawcy.
- 12 Ze względu na zmianę składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do szóstej izby, której w rezultacie została przekazana niniejsza sprawa.
- 13 W dniu 15 listopada 2013 r. w ramach środków organizacji postępowania Sąd zwrócił się do stron o udzielenie na piśmie odpowiedzi na kilka pytań. W szczególności stronom zadano pytanie dotyczące przesłanki dopuszczalności skargi obejmującej interes prawny skarżącej. Strony zastosowały się do tego żądania w przewidzianym terminie.
- 14 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 15 Komisja, Królestwo Niderlandów i NZO wnoszą do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 16 Zgodnie z art. 113 regulaminu postępowania przed Sądem Sąd może w każdym czasie po wysłuchaniu stron stwierdzić z urzędu, że skarga jest niedopuszczalna ze względu na bezwzględne przeszkody procesowe. Decyzja jest podejmowana zgodnie z art. 114 §§ 3 i 4 tegoż regulaminu.
- 17 W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że po zapoznaniu się z aktami sprawy ma wystarczającą wiedzę, w związku z czym postanawia orzec bez dalszych czynności procesowych.
- 18 Na wstępie należy zauważyć, że skarżąca będąca zrzeszeniem branżowym może co do zasady wnieść skargę o stwierdzenie nieważności wyłącznie wtedy, gdy może powołać się na pewne szczególne okoliczności, w szczególności o charakterze proceduralnym lub jeśli członkowie, których reprezentuje lub niektórzy z nich mieliby prawo wnieść dopuszczalną skargę (zob. podobnie wydany przez Sąd wyrok z dnia 12 grudnia 1996 r., AIUFFASS i AKT/Komisja, T-380/94, Rec, EU:T:1996:195, pkt 50; postanowienia: z dnia 29 kwietnia 1999 r., Unione provinciale degli agricoltori di Firenze i in./Komisja, T-78/98, Rec, EU:T:1999:87, pkt 36; z dnia 14 lutego 2012 r., Federcoopesca i in./Komisja, T-366/08, EU:T:2012:74, pkt 34).
- 19 Komisja, Królestwo Niderlandów i NZO uważają, że skarga jest niedopuszczalna z uwagi na brak interesu prawnego lub brak legitymacji procesowej skarżącej lub jej członków.
- 20 Skarżąca utrzymuje, że skarga jest dopuszczalna. Po pierwsze, zauważa ona, że wobec braku jasnej wskazówki w tym zakresie w zaskarżonym rozporządzeniu ochrona zapewniona omawianemu ChOG obejmuje dwa elementy składające się na chronioną nazwę, w tym słowo „edam”. Działalność handlowa członków skarżącej jest zatem zagrożona. Po drugie, zaskarżone rozporządzenie wywołuje ryzyko, że niektóre opakowania zawierające słowo „edam” stosowane z ilustracjami odwołującymi się do Królestwa Niderlandów mogą być uznane za sprzeczne z rozporządzeniem nr 510/2006. Po trzecie, skarżąca podkreśla fakt, że przedsiębiorstwa działające w sektorze mleczarskim nie mogą dłużej sprzedawać mleka produkowanego w Niemczech do celów produkcji sera edam holland. Stanowi to przeszkodę w prowadzeniu działalności gospodarczej przez członków skarżącej. Po czwarte, skarżąca powołuje się na własny interes wynikający z faktu, że Komisja oddaliła w niniejszym przypadku

wniesiony przez nią sprzeciw. Po piąte, w odpowiedzi udzielonej przez nią w ramach środków organizacji postępowania skarżąca twierdzi, że posiada interes prawny w zakresie, w jakim środek lub zaskarżone rozporządzenie naraża jej członków na ryzyko bycia pozwanym z uwagi na posługiwanie się słowem „edam”, oraz w zakresie, w jakim producenci, którzy mają prawo posługiwania się znakiem jakości odnoszącym się do omawianego ChOG, posiadają przewagę konkurencyjną w stosunku do członków skarżącej.

- 21 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna tylko wówczas, gdy skarżący ma interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Konieczne jest, by interes ten istniał i był aktualny oraz podlega on ocenie na dzień wniesienia skargi (wydane przez Sąd wyroki: z dnia 14 kwietnia 2005 r., Sniace/Komisja, T-141/03, Zb.Orz., EU:T:2005:129, pkt 25; z dnia 20 września 2007 r., Salvat père & fils i in./Komisja, T-136/05, Zb.Orz., EU:T:2007:295, pkt 34).
- 22 Interes ten zakłada, że samo stwierdzenie nieważności takiego aktu będzie miało skutki prawne lub, używając innego sformułowania, że w wyniku skargi osoba, która ją wniosła, uzyska jakąś korzyść (zob. wydany przez Sąd wyrok z dnia 28 września 2004 r., MCI/Komisja, T-310/00, Zb.Orz., EU:T:2004:275, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 23 Ponadto to do strony skarżącej należy przedstawienie dowodu na interes prawny we wniesieniu skargi (wydane przez prezesa drugiej izby Trybunału postanowienie z dnia 31 lipca 1989 r., S./Komisja, 206/89 R, Rec., EU:C:1989:333, pkt 8; wydane przez Sąd postanowienia: z dnia 30 kwietnia 2003 r., Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke/Komisja, T-167/01, Rec., EU:T:2003:121, pkt 58; postanowienie z dnia 15 maja 2013 r., Post Invest Europe/Komisja, T-413/12, EU:T:2013:246, pkt 23).
- 24 Co więcej, należy przypomnieć, że ustanowiony w art. 263 akapit czwarty TFUE warunek, iż zaskarżona decyzja musi dotyczyć bezpośrednio osoby fizycznej lub prawnej, wymaga w szczególności, by zaskarżony akt wywoływał bezpośredni wpływ na sytuację prawną tej jednostki.
- 25 Po pierwsze, co się tyczy okoliczności podniesionej przez skarżącą, że działalność jej członków jest zagrożona w zakresie, w jakim słowo „edam” nie może być już swobodnie używane, należy zauważyć, że art. 1 zaskarżonego rozporządzenia przewiduje:

„Nazwa wymieniona w załączniku I do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Niezależnie od przepisu pierwszego akapitu, nazwy »Edam« można nadal używać na terytorium Unii, pod warunkiem, że przestrzegane są przepisy obowiązujące na mocy unijnego porządku prawnego”.

- 26 Motyw 8 zaskarżonego rozporządzenia przewiduje, że „na mocy art. 13 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 510/2006, można nadal używać określenia »Edam« pod warunkiem, że przestrzegane są przepisy obowiązujące na mocy unijnego porządku prawnego”.
- 27 Artykuł 13 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 510/2006, do którego odsyła motyw 8 zaskarżonego rozporządzenia, stanowi, że „jeżeli zarejestrowana nazwa zawiera w sobie nazwę produktu rolnego lub środka spożywczego, która jest uważana za nazwę rodzajową, stosowanie tej nazwy rodzajowej w odniesieniu do odpowiednich produktów rolnych lub środków spożywczych nie jest uważane za sprzeczne z akapitem pierwszym lit. a) lub b)”.
- 28 Wreszcie pkt 4.8 streszczenia specyfikacji omawianego ChOG przytoczony w załączniku do zaskarżonego rozporządzenia stanowi, że to w szczególności nazwa „edam holland” będzie informować konsumenta, że ser edam holland jest produktem innym niż „pozostałe sery edamskie”.

- 29 Jak wynika z powyższego zaskarżone rozporządzenie przewiduje wyraźnie, że nazwa „edam” może być nadal stosowana w szczególności przy sprzedaży serów pod warunkiem, że przestrzegane są przepisy obowiązujące na mocy porządku prawnego Unii Europejskiej.
- 30 W związku z tym ewentualne stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia nie przyniosłoby w tym zakresie żadnej korzyści członkom skarżącej (zob. podobnie w odniesieniu do innego ChOG ww. w pkt 18 postanowienie Unione provinciale degli agricoltori di Firenze i in./Komisja, EU:T:1999:87, pkt 33). Będą oni mogli wciąż używać nazwy „edam” i powinni w każdym razie przestrzegać w dalszym ciągu przepisów obowiązujących na mocy unijnego porządku prawnego.
- 31 Ponadto, w sytuacji gdy zaskarżone rozporządzenie przewiduje, że słowo „edam” może być nadal używane przy sprzedaży serów, rozporządzenie to nie wpływa bezpośrednio na sytuację prawną członków skarżącej (zob. podobnie w odniesieniu do innego ChOG wydany przez Trybunał wyrok z dnia 2 lipca 2009 r., Bavaria i Bavaria Italia, C-343/07, Zb.Orz., EU:C:2009:415, pkt 41–45).
- 32 Jeśli chodzi o powołaną przez skarżącą w odpowiedzi na środki organizacji postępowania okoliczność, że zaskarżone rozporządzenie naraża jej członków na ryzyko bycia pozwanym z uwagi na posługiwanie się słowem „edam”, należy przypomnieć, że skarżąca nie może powoływać się na sytuacje przyszłe i niepewne, aby uzasadnić swój interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu (zob. wydany przez Sąd wyrok z dnia 18 marca 2010 r., Forum 187/Komisja, T-189/08, Zb.Orz., EU:T:2010:99, pkt 84 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 33 W tym kontekście interes prawny można wywieść z istnienia wykazanego ryzyka, iż na sytuację prawną strony skarżącej wpłynie wszczęcie postępowań sądowych, bądź z tego, iż ryzyko postępowań sądowych jest rzeczywiste i aktualne w dniu wniesienia skargi do sądu Unii (zob. wydany przez Sąd wyrok z dnia 22 października 2008 r., TV2/Danmark i in./Komisja, T-309/04, T-317/04, T-329/04 i T-336/04, Zb.Orz., EU:T:2008:457, pkt 79 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 34 W niniejszej sprawie wystarczy zauważyć, że skarżąca w tym zakresie przedstawia jedynie twierdzenia bez przedłożenia żadnego dowodu, iż podnoszone ryzyko jest wykazane bądź iż jest ono rzeczywiste i aktualne w dniu wniesienia skargi. W związku z powyższym argument ten należy odrzucić.
- 35 Po drugie, co się tyczy okoliczności, że zaskarżone rozporządzenie wywołuje ryzyko, iż niektóre opakowania zawierające słowo „edam” stosowane z ilustracjami odwołującymi się do Królestwa Niderlandów mogą być uznane za sprzeczne z rozporządzeniem nr 510/2006, skarżąca przedstawia ponownie jedynie twierdzenia, które nie pozwalają na potwierdzenie, że podnoszone ryzyko jest wykazane bądź rzeczywiste i aktualne w dniu wniesienia skargi.
- 36 Ponadto prawo Unii nie pozwala, aby etykieta środka spożywczego mogła wprowadzać konsumenta w błąd w szczególności w odniesieniu do źródła lub pochodzenia tego środka [zob. w tym względzie ogólną zasadę ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15, t. 6, s. 463); zob. również w szczególności art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (i) dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania prezentacji i reklamy środków spożywczych (Dz.U. L 109, s. 29 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15, t. 5, s. 75)].
- 37 Skarżąca ponadto przyznała w swej odpowiedzi na środki organizacji postępowania, że przepisy, o których mowa w pkt 36 powyżej, mają „zapobiegać wprowadzeniu konsumenta w błąd z uwagi w szczególności na występowanie słowa »Edam« w odwołaniu się [do Niderlandów]”.

- 38 Wynika stąd, że stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia nie przyniosłoby w tym względzie żadnej korzyści członkom skarżącej w tym znaczeniu, że takie stwierdzenie nieważności nie spowoduje zniesienia ustanowionego na mocy prawa Unii obowiązku niewprowadzania konsumenta w błąd co do źródła lub pochodzenia środków spożywczych (zob. podobnie w odniesieniu do istniejącego już obowiązku wydane przez Sąd postanowienie z dnia 3 lipca 2007 r., *Commune de Champagne i in./Rada i Komisja*, T-212/02, Zb.Orz., EU:T:2007:194, pkt 132).
- 39 Po trzecie, co się tyczy podniesionego argumentu, że działalność gospodarcza członków skarżącej jest utrudniona w zakresie, w jakim przedsiębiorstwa działające w sektorze mleczarskim nie mogą dłużej sprzedawać mleka produkowanego w Niemczech do celów produkcji sera edam holland, to oparty jest on wyłącznie na niepopartych twierdzeniach. W szczególności skarżąca – zapytana w tym względzie w ramach środków organizacji postępowania – przyznała w istocie, że nawet jeśli mleko rzeczywiście było sprzedawane przez jej członków w Niderlandach, to nie było możliwe precyzyjne określenie jego wykorzystania. Podniesiony argument nie znajduje zatem potwierdzenia w faktach.
- 40 Jeśli chodzi o wniosek skarżącej zawarty w jej odpowiedzi na środki organizacji postępowania, zgodnie z którym należałoby nakazać Komisji i interwenientom przedstawienie dowodu, że niemieckie mleko sprzedawane w Niderlandach nie zostało wykorzystane do produkcji sera edam, to należy go oddalić w zakresie, w jakim to sama skarżąca ma wykazać swój interes prawny.
- 41 W każdym razie zgodnie z art. 2 statutu skarżącej jej celem – w interesie przetwórców mleka i przedsiębiorstw mleczarskich będących jej członkami – jest prowadzenie i popieranie działań sądowych oraz pozasądowych w zakresie w szczególności sprzeciwów wobec rejestracji nazw pochodzenia zgodnie z przepisami Unii. Punkt 3 regulaminu skarżącej przyjęty w następstwie rzeczonego statutu stanowi, że skarżąca „podejmuje działania wyłącznie, jeśli jej członkowie złożyli wniosek o rejestrację lub sprzeciw czy zażalenie wobec rejestracji”. Tymczasem w niniejszym przypadku wiadomo, że członkowie skarżącej, którzy złożyli sprzeciw lub zażalenie wobec rejestracji za jej pośrednictwem, to producenci lub podmioty dokonujące dystrybucji sera edam, jak wynika z oświadczenia o sprzeciwie złożonego w niemieckich organach i przedstawienia okoliczności faktycznych przez skarżącą w skardze przed Sądem. Producenci mleka, będący potencjalnie członkami skarżącej nie wnieśli sprzeciwu z tego tytułu względem rejestracji omawianego ChOG. Wynika stąd, że skarżąca nie może w każdym razie występować przed Sądem w celu reprezentowania interesów niektórych jej członków, którzy nie złożyli sprzeciwu lub zażalenia wobec rejestracji omawianego ChOG.
- 42 Po czwarte, jeśli chodzi o argument podniesiony przez skarżącą, zgodnie z którym posiada ona własny interes wynikający z oddalenia jej sprzeciwu przez Komisję, to jest on oparty na błędnej przesłance. W szczególności z dokumentów załączonych do akt sprawy wynika jasno, że wyłącznie Republika Federalna Niemiec – a nie skarżąca – została uznana przez Komisję za podmiot, który złożył dopuszczalny sprzeciw (motyw 2 zaskarżonego rozporządzenia). Skarżąca nie zakwestionowała tego twierdzenia w skardze. Ponadto to wyłącznie do Republiki Federalnej Niemiec – a nie do skarżącej – zwróciła się Komisja o przeprowadzenie odpowiednich konsultacji w celu znalezienia porozumienia w rozumieniu art. 7 ust. 5 rozporządzenia nr 510/2006. Skarżąca nie została zatem uznana przez Komisję za „zainteresowaną stronę” zgodnie ze wskazanym artykułem. Skarżąca nie zakwestionowała tego twierdzenia w skardze. Zważywszy na te okoliczności, skarżąca nie może powoływać się na fakt, że Komisja oddaliła w niniejszym przypadku jej sprzeciw. Co więcej należy zauważyć, że art. 7 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 510/2006 przewiduje, że osoby fizyczne lub prawne posiadające prawnie uzasadniony interes, mające siedzibę lub zamieszkałe w państwie członkowskim mogą wnieść sprzeciw wobec proponowanej rejestracji poprzez złożenie należycie uzasadnionego oświadczenia o sprzeciwie w tym państwie członkowskim w terminie umożliwiającym zgłoszenie sprzeciwu zgodnie z ust. 1 tegoż artykułu. Artykuł 7 ust. 1 rozporządzenia nr 510/2006 przewiduje z kolei w szczególności, że „każde państwo członkowskie” może zgłosić sprzeciw wobec proponowanej rejestracji, poprzez wniesienie do Komisji należycie uzasadnionego sprzeciwu. Wynika stąd, że wbrew temu, co twierdzi w istocie skarżąca w swych pismach procesowych, osoby fizyczne lub prawne

posiadające prawnie uzasadniony interes i mające siedzibę lub zamieszkałe w państwie członkowskim nie mogą wnieść sprzeciwu bezpośrednio do Komisji (zob. podobnie wydane przez Sąd postanowienie z dnia 11 września 2007 r., Honig-Verband/Komisja, T-35/06, Zb.Orz., EU:T:2007:250, pkt 51).

- 43 Po piąte, co się tyczy wskazanej przez skarżącą okoliczności w odpowiedzi na środki organizacji postępowania, że producenci, którzy mają prawo posługiwania się znakiem jakości odnoszącym się do omawianego ChOG, posiadają przewagę konkurencyjną w stosunku do jej członków, to ponownie przedstawia ona wyłącznie twierdzenie niepoparte w żaden sposób. W szczególności skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu, pozwalającego uznać, że produkty jej członków konkurują rzeczywiście z produktami mogącymi posiadać omawiane ChOG lub że produkty, które skarżąca uznaje za konkurencyjne, posiadają koniecznie – z uwagi na umieszczenie na nich wskazanego powyżej znaku – przewagę konkurencyjną.
- 44 Ponadto z rozporządzenia nr 510/2006 nie można wywieść, że miało ono na celu przyznanie przewagi konkurencyjnej producentom posiadającym ChOG. W szczególności rozporządzenie nr 510/2006 miało między innymi wyłącznie na celu zapewnienie „uczciwej konkurencji” między producentami wyrobów noszących oznaczenie dotyczące pochodzenia (motyw 6 wskazanego rozporządzenia). W związku z tym w braku bardziej szczegółowych stwierdzeń należy odrzucić argument podniesiony przez skarżącą.
- 45 Co więcej, należy zauważyć, że zaskarżone rozporządzenie nie ma na celu uchylecia prawa, które miałyby przysługiwać członkom skarżącej, lecz przyznanie nowego prawa wszystkim podmiotom, w tym pragnącym tego członkom skarżącej, których produkty są zgodne ze specyfikacją przewidzianą w tymże rozporządzeniu. Powołana przez skarżącą okoliczność stanowi zatem okoliczność czysto faktyczną, z której nie można wywnioskować istnienia jakiegokolwiek niekorzystnego skutku, jaki powodowałoby zaskarżone rozporządzenie w odniesieniu do sytuacji prawnej jej członków (zob. podobnie postanowienie z dnia 15 października 2013 r., Andechser Molkerei Scheitz/Komisja, T-13/12, EU:T:2013:567, odwołanie w toku, pkt 38, 39).
- 46 Ponadto podniesiona przez skarżącą okoliczność nie może, z zastrzeżeniem szczególnych okoliczności, prowadzić do wykazania, iż przesłanka dotycząca bezpośredniego oddziaływania na wskazanych członków jest spełniona (zob. podobnie wydany przez Trybunał wyrok z dnia 10 grudnia 1969 r., Eridania i in./Komisja, 10/68 i 18/68, Rec., EU:C:1969:66, pkt 7; wydane przez Sąd postanowienia: z dnia 18 lutego 1998 r., Comité d’entreprise de la Société française de production i in./Komisja, T-189/97, Rec., EU:T:1998:38, pkt 48; z dnia 21 września 2011 r., Etimine i Etiproduits/ECHA, T-343/10, Zb.Orz., EU:T:2011:509, pkt 41). W związku z tym i w braku szczególnej okoliczności podniesionej przez skarżącą rozważany argument nie pozwala przyjąć, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy bezpośrednio członków skarżącej.
- 47 W świetle ogółu powyższych okoliczności skargę należy odrzucić jako niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

- 48 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Komisji – obciążyć ją jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.
- 49 Królestwo Niderlandów pokrywa własne koszty, zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu postępowania. Na mocy art. 87 § 4 akapit trzeci regulaminu postępowania NZO pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

postanawia, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.**
- 2) **Schutzgemeinschaft Milch und Milcherzeugnisse eV pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.**
- 3) **Królestwo Niderlandów i Nederlandse Zuivelorganisatie pokrywają własne koszty.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 3 września 2014 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
S. Frimodt Nielsen